

Jorinda a Joringel

Uprostřed jednoho hlubokého a hustého lesa stál starý zámek. Žila v něm stařena, úplně sama – byla to mocná čarodějnice. Ve dne na sebe brala podobu kočky nebo sovy, večer však získala podobu člověčí. Vládla mocí přilákat k sobě divou zvěř a ptactvo nebeské, které si potom vařila a pekla. Když se na sto kroků od toho zámku přiblížil kdokoli z lidí, musel zůstat stát a nemohl se hnout z místa, dokud ho čarodějnice svým zaklínáním neosvobodila. Když však do tohoto kruhu vstoupila ctnostná panna, tak ji čarodějnice proměnila v ptáčka, uvěznila ho v klínce z proutí a tu klec si odnesla na zámek. Říkalo se, že má na zámku na sedm tisíc takových klecí s nejvzácnějšími ptáky.

A žila byla i jedna panna. Jmenovala se Jorinda a byla půvabnější než všechna ostatní děvčata. Dvořil se jí překrásný mládenec jménem Joringel. Oba v sobě našli zalíbení, chystali své zasnuby a měli oči jen jeden pro druhého. Aby si spolu mohli důvěrně o samotě promluvit, vyšli si jednou do lesa na procházku.

„Chraň se toho,“ pravil Joringel přísně, „abys vkročila do blízkosti onoho zámku!“ A Jorinda neměla důvod, aby svého milého neposlechla.

Byl to krásný podvečer, slunce probleskovalo mezi kmeny stromů do temné lesní zeleně a v májové bučině naříkavě zazpívala hrdlička. Lesem se rozlehlo její teskné „Vrkú! Vrkú!“ Jak Jorinda hrdličku uslyšela, posmutněla. Usedla na zem vyhrátou ještě sluncem a dala se do pláče. Když viděl Jorindu její milý, rozplakal se také. Oba byli tak dojati tou zvláštní chvílí, tím smutným zpěvem, jako by snad měli umřít.

Tu se rozhlédli kolem: byli najednou zmateni, kde se to octli. Nevěděli, kudy se mají vydat domů. Slunce ještě zpola svítilo nad kopcem, zpola už zapadalo. Tu se Joringel zadíval přes blízké houští a strnul úlekem: uviděl nedaleko starou zeď zámku. Oběma náhle bylo k smrti úzko. Vtom Jorinda zazpívala:

*Můj ptáček s kroužkem jak krev červeným
zpívá, ach běda, běda,
holoubkovi, že nebude už s ním,
zpívá, ach běda, bě... – cip-cíp, cip-cíp.*

Joringel překvapeně pohlédl na Jorindu. Ta se před jeho očima proměnila ve slavíka, který teskně prozpěvoval svoje cip-cíp, cip-cíp. Náhle kolem proletěla sova se žhnoucímá očima, třikrát zakroužila kolem něj a třikrát zlověstně zahoukala: „Hú! Hú! Hú!“ Joringel se najednou nemohl ani pohnout – stál tam jako z kamene, nemohl zaplakat, nemohl promluvit, nemohl pohnout ani rukou, ani nohou. Slunce už úplně zapadlo; sova vlétla

do keře a ven z něj vyšla shrbená babice, bledá a vychrtlá: velké zarudlé oči, zahnutý nos, který špičkou sahal až k bradě. Cosi zamumlala, popadla slavíka a odnášela si jej pryč. Joringel jen s hrůzou přihlížel; nemohl na to nic říci, nemohl se hnout z místa. Pak se konečně ta stařena vrátila a odříkala dutým hlasem svoje zaklínadlo:

*Pozdraven buď, Zachieli,
do klícky když měsíc svítí,
buď zas volný, Zachieli,
v tuto dobrou hodinu.*

Po těch slovech Joringel ucítil, že se zas může hýbat. Hned padl před babicí na kolena a prosil a zapřísahal ji:

„Mocná paní, vraťte mi mou Jorindu zpět! Snažně vás prosím a omlouvám se, že jsme vstoupili do vašeho hájemství.“

V odpověď mu zazněl jen zlý smích.

„Už svou lásku nikdy nespatříš,“ zaskřehotala babice a šourala se pryč.

Ještě dlouho Joringel volal, plakal a naříkal, ale všechno bylo marné. „Co si jenom počnu?“ stýskal si. Nakonec se však rozhodl to smutné místo opustit.

Po nějaké chvíli přišel do cizí vesnice. Zůstal tam a dlouhou dobu pásł ovce. Často se vydával do okolí prokletého zámku, ale nikdy se neodvážil do jeho blízkosti. Nebylo chvíle, kdy by nepomyslel na svou milou Jorindu, a nebylo hodiny, kdy by nepřemýšlel nad tím, jak ji vysvobodit. Dny však plynuly a nenapadalo jej nic, jak by mohl kouzla zlé čarodějnice zlomit. Srdce mu rozdíral stesk a zármutek.

Tu konečně jedné noci, po dlouhém čase čekání, se mu zdál zvláštní sen. Spatřil v něm květinu rudou jako krev, v jejímž středu se skvěla překrásná perla. Tu květinu ve snu utrl a vydal se s ní k zámku. Všechno, co bylo dřív

zakleté, bylo rázem zbaveno čar a kouzel. „Tak snad mohu získat zpět svou Jorindu!“ pomyslel si, když ráno procitl, a hned začal takovou květinu hledat.

Joringel pátral po červené květině v kdejakém koutě toho kraje. Hledal v kopcích i údolích, na cestách i mimo cesty, na loukách, pastvinách i v lesích, avšak nalézt ji nemohl. Po týdnu byl už nesmírně unaven, už si zoufal, ale láska k jeho Jorindě ho znovu naplnila nadějí a pátral dál. Hledal osm dnů, a tu, devátého dne časně zrána, květinu skutečně našel: krvavě červenou, jako ze sna. V jejím středu se skvěla velká krupěj rosy překrásná jako ta nejnádernější perla.

Joringel opatrně, aby rosu nesetřásl, květinu utrhl. Nesl ji potom dnem i nocí až k onomu zámku. Když stanul na sto kroků od jeho zdí, nezůstal očarován stát, ale šel dál pevným krokem přímo k bráně. Tu Joringelovi poskočilo srdce radostí a nadějí. Dotkl se květinou brány a ta se rázem otevřela. Vešel do zámku, na nádvoří, a poslouchal, odkud uslyší ptačí štěbetání. Tím směrem se vydal a nakonec přišel do sálu, ve kterém čarodějnice krmila ptáky v sedmi tisících proutěných klecích.

Když babice Joringela spatřila, náramně se rozzuřila. „Táhni odsud, je-li ti život milý!“ syčela na něj, klela a plivala po něm jed a žluč, avšak nemohla se ke statečnému mládenci přiblížit než na dva kroky. Joringel nedbal jejích vyhrůžek, neohlížel se na ni a šel dál. Prohlížel si klece s ptáky. Slavíků tu však byly celé stovky, jak jen měl svou Jorindu mezi nimi najít?

Vtom Joringel zahlédl, jak stařena tajně sebrala jednu klec a spěchá s ní ze dveří sálu. Hbitě k ní přiskočil a dotkl se čarodějnice červeným květem –

rázem byla zbavena své kouzelné moci. „Staň se, co se má stát,“ pomyslel si pak Joringel a dotkl se květinou i proutěné klece.

A jeho Jorinda náhle stála před ním. Padla mu kolem krku, stejně krásná jako dřív. Joringel s pomocí květiny vysvobodil i všechny ostatní zakleté panny a potom si odvedl svou Jorindu domů, kde spolu dlouho spokojeně žili. Čarodějnice se v těch krajích ve své lidské podobě už neukázala. Jen stará sova ještě dlouho kolem pustého zámku houkala své temné „Hú! Hú! Hú!“